

POSTANOWIENIE

20 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 sierpnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. D.
przeciwko P. S.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. S.
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z 17 czerwca 2024 r., II Ca 1111/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany P. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 17 czerwca 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa M. D. o zapłatę.

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania potrzebą dokonania wykładni art. 5 k.c. w zakresie możliwości zastosowania tego przepisu w przypadku domagania się zwrotu pożyczki, która została wykorzystana na cele niezgodne z prawem.

Ponadto wskazał na oczywistą zasadność skargi, wynikającą z naruszenia art. 378 § 1, art. 382 oraz art. 387 § 2¹ pkt 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji, a ponadto z naruszenia art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. poprzez niezawieszenie postępowania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W ramach przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. należy przedstawić i uargumentować nierozwiązany jeszcze problem lub nieujednoliconą jeszcze rozbieżność orzecniczą. Jeżeli zaś wykładnia tego przepisu została już dokonana lub ujednolicona, niezbędne jest podanie dodatkowej argumentacji, dlaczego ustalona linia orzecnicza wymaga zmiany (zob. np. postanowienia SN: z 25.10.2023 r., I CSK 2989/23; z 27.09.2023 r., I CSK 4679/22, z 17.08.2023 r., I CSK 5668/22; z 2.08.2023 r., I CSK 6585/22; z 14.06.2023 r., I CSK 1231/23; z 16.03.2023 r., I CSK 4879/22).

Natomiast oczywista zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. występuje, jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Przedstawione przez pozwanego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie czyni zadość tym wymaganiom. Skarżący opiera swój wywód na założeniu, że postępowanie karne dotyczące sposobu regulowania podatku VAT ma istotny wpływ na istnienie wierzytelności z cywilnoprawnej umowy pożyczki, ewentualnie na skuteczność domagania się roszczeń z tego tytułu. Taka teza nie znajduje odzwierciedlenia ani w ustalonym stanie faktycznym sprawy, którym Sąd Najwyższy jest związany na mocy art. 398¹³ § 2 k.p.c., ani – przede wszystkim – w samej naturze wymienionych zobowiązań. Przestępstwa skarbowe dotyczą bowiem

sfery należności przedsiębiorcy wobec Państwa, czyli zobowiązań publicznoprawnych, zaś zawarta przez strony umowa pożyczki jest zobowiązaniem z zakresu prawa prywatnego.

Odnosząc się natomiast do zarzutu nierozpoznania wszystkich zarzutów apelacji należy wskazać, że z obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. np. wyroki SN z 9 maja 2023 r., III USKP 63/22; z 7 marca 2025 r., II CSKP 2310/22; z 7 czerwca 2024 r., II CSKP 1176/22).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

Mariusz Załucki

[SOP]